

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Ozjęć CXI. — Wydana i rozesłana dnia 25. czerwca 1918.

Treść: (M 223. i 224.) 223. Rozporządzenie, w sprawie handlu i obrotu zagranicznymi środkami zapłaty i w sprawie ograniczeń w obrocie z zagranicą. — 224. Rozporządzenie, w sprawie rozszerzenia obszaru urzędowego komisaryatu policyi w Wiener-Neustadt.

223.

Rozporządzenie Ministra skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 18. czerwca 1918,

w sprawie handlu i obrotu zagranicznymi środkami zapłaty i w sprawie ograniczeń w obrocie z zagranicą.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się w porozumieniu z rządem królewsko-węgierskim, jak następuje:

§ 1.

Handel i obrót zagranicznymi środkami zapłaty (dewizami i walutami) oraz obrót z zagranicą poddaje się przewidzianym w tem rozporządzeniu ograniczeniom na czas trwania nadzwyczajnych stosunków spowodowanych wojną.

§ 2.

Zagraniczne pieniądze (monety i noty) i tutejsze monety handlowe, jakoteż wypłaty, czeki i weksle na zagranicę wolno kupować, zamieniać albo nabywać sposobem pożyczki tylko u tych firm, które należą do Centrali dla obrotu zagranicznymi środkami zapłaty (Centrala dewiz) i tylko takim firmom wolno je sprzedawać, zastawiać albo sposobem pożyczki oddawać.

Zagraniczną należnością z obrachunku (wierzytelnościami i kredytami) lub zagranicznymi pieniędzmi (monetami i notami), wypłatami, czekami i wekslami na zagranicę wolno rozporządzać tylko na rzecz jednej z firm, należących do Centrali dewiz lub za zezwoleniem Banku austriacko-węgierskiego.

Bez zezwolenia Banku austriacko-węgierskiego wolno rozporządzać na rzecz jednej i tej samej zagranicznej osoby lub firmy kwotami w zagranicznej walucie aż do równowartości 200 K; jednakże jedna i ta sama tutejsza osoba lub firma nie może rozporządzać miesięcznie łącznie wyższą kwotą niż 2000 K

§ 3.

W czynnościach z firmami, należącymi do Centrali dewiz, mogą także pośredniczyć komisjonerzy; komisjonerowi nie wolno jednak samemu przystępować do interesu przy czynnościach takiego rodzaju, chociażby zachodziły zresztą wymogi przewidziane w art. 376. ustawy handlowej.

§ 4.

Kto zawiera czynności, oznaczone w § 2., jest obowiązany ustanowionym przez Bank austriacko-węgierski dla kierowania Centralą dewiz organom na żądanie tychże udzielić zgodnie z prawdą wyjaśnień o treści i celu czynności i przedłożyć potrzebne dokumenty. Obowiązek ten ciąży w przypadkach § 3. tak na zlecającym jak i na komisjonerze.

§ 5.

W gazecie „Wiener Zeitung“ ogłasza się firmy, należące do Centrali dewiz, a także zmiany w liście członków

§ 6.

Firmy, należące do Centrali dewiz, wypełniając dobrowolnie przyjęty na się obowiązek, powinny wykonywać swe czynności zgodnie z zasadami, ustanowionymi w instrukcyi dla Centrali dewiz, a w szczególności:

1. istniejące w obrocie ich interesu zasoby dewiz, któremi w myśl instrukcyi wolno swobodnie dysponować, oraz okazujące się wpływy dewiz i walut według szczegółowych postanowień, zamieszczonych w instrukcyi dla Centrali dewiz, oddać do dyspozycyi tej ostatniej oraz żądać od niej pokrycia dla całego swego zapotrzebowania co do zagranicznych środków zapłaty;

2. przestrzegać w obrocie ich interesu zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami, zamieszczonemi w instrukcyi, ustanowionych za zgodą Banku austriacko-węgierskiego warunków przyjęcia i oddania zagranicznych środków zapłaty.

§ 7.

Minister skarbu może wydać zarządzenia dla kontroli prowadzenia interesów przez firmy i osoby, które w myśl § 3. tego rozporządzenia są uprawnione tylko do komisijnego wykonywania czynności co do dewiz i walut; może on następnie ze względu na interes publiczny wykluczyć poszczególne firmy także od uprawnienia do komisijnego wykonywania czynności, odnoszących się do dewiz i walut.

§ 8.

Wywóz not Banku austriacko-węgierskiego, opiewających na walutę koronową czeków, weksli, przekazów i książeczek wkładkowych, bonów kasowych austriackiej i węgierskiej wojennej kasy pożyczkowej, oraz banków i kas oszczędności jest zabroniony, jeżeli nie przedłoży się pisemnego zezwolenia austriackiej albo węgierskiej Centrali dewiz.

Podróżnym i przekraczającym granicę pozwala się brać ze sobą noty bankowe do 500 K.

Co do obrotu z zagranicą monetami waluty koronowej obowiązują postanowienia rozporządzeń

ministreryalnych z dnia 10. marca 1916, Dz. u. p. Nr. 66, § 1., p. 90. i 91., z dnia 18. maja 1917, Dz. u. p. Nr. 228, i z dnia 8 lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 54

§ 8. a.

Nie wolno wywozić za granicę papierów wartościowych, wystawionych w umownym obszarze cłowym monarchii, które stały się już płatnymi lub co do których jest stwierdzone, że w ciągu roku staną się płatnymi przez wylosowanie, wypowiedzenie, upłynięcie terminu pożyczki lub z innych powodów; to samo odnosi się do zapadłych już lub mających zapasę w ciągu roku kuponów odsetkowych od papierów wartościowych, wystawionych w umownym obszarze cłowym w monarchii.

Pozatem wolno wywozić za granicę papiery wartościowe, oraz kupony odsetkowe i dywidendowe, jeżeli Bank austriacko-węgierski udzieli zezwolenia na piśmie.

Zezwolenia tego nie odmówi się, jeżeli chodzi o papiery wartościowe lub kupony, złożone w bankach lub instytucjach kredytowych na rachunek cudzoziemców, mających za granicą miejsce zamieszkania lub miejsce stałego pobytu

§ 9.

Przekazywanie pewnych kwot koron za granicę, następnie wpłacanie lub przekazywanie pewnych kwot koron (w gotówce albo w czekach, wekslach, przekazach, książeczkach wkładkowych lub bonach kasowych), tudzież składanie lub przekazywanie papierów wartościowych, oraz kuponów odsetkowych i dywidendowych na rzecz zagranicznych osób lub firm jest tylko wtedy dopuszczalne, a zmierzające do tego zlecenia tylko wtedy wolno wykonać, gdy Centrala dewiz udzieli zezwolenia na piśmie.

Zarządzenia obywateli zagranicznych mieszkających za granicą lub stale tam przebywających, odnoszące się do ich należności z obrachunku, istniejących w bankach i instytucjach kredytowych dopuszczalne są jednak bez zgody Centrali dewiz.

Nadto nie potrzeba zgody Centrali dewiz na wpłaty lub przekazy do kwoty 200 K.

Tutejsze filie firm zagranicznych uważa się na równi z obywatelami tutejszymi

§ 10.

Dla uzyskania przewidzianych w §§ 3., 8. a i 9. zezwoleń, należy przedłożyć Centrali dewiz dokumenty, odnoszące się do stosunku handlowego.

stanowiącego podstawę zamierzonego zarządzenia. oraz udzielić jej żądanych wyjaśnień o treści i celu czynności. Zezwolenia udzieli się tylko wtedy, gdy nie sprzeciwiają się temu względy na interes publiczny.

Następnie udzieli się zezwolenia, jeżeli chodzi o dopełnienie zobowiązań, powstałych przed dniem 1. stycznia 1917, których ani nie można cofnąć bez naruszenia przyjętych obowiązków, ani też załatwić w inny sposób, jak tylko przez zapłatę w walucie koronowej. Również nie odmówi się zezwolenia, jeżeli chodzi o dopełnienie zobowiązań, przyjętych za zgodą Centrali dewiz przed wejściem w życie tego rozporządzenia

§ 10. a

Zobowiązania w walucie tutejszej lub zagranicznej wolno zaciągać wobec zamieszkałej za granicą osoby lub położonej tamże firmy celem nabycia ruchomych lub nieruchomych rzeczy wszelkiego rodzaju, wierzytelności lub papierów wartościowych tylko na podstawie uprzedniego zezwolenia na zakupno. Także w drodze zamiany wolno skutecznie tego rodzaju nabytki u osoby zamieszkałej za granicą lub firmy położonej za granicą tylko na podstawie takiego zezwolenia. Zezwolenia udzielać będzie przy papierach wartościowych i wierzytelnościach Bank austriacko-węgierski, a we wszystkich innych przypadkach Ministerstwo skarbu na podstawie uchwały centralnego biura dla zezwoleń na dowóz, wywóz i przewóz.

W osobnych postanowieniach wykonawczych będzie oznaczone, o ile zezwolenie na dowóz, udzielone w poszczególnych przypadkach na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z dnia 24. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 76, w sprawie uregulowania dowozu, zastępuje uzyskanie przewidzianego powyżej zezwolenia na zakupno i o ile przy udzielaniu zezwolenia na zakupno można udzielić równocześnie także zezwolenia na dowóz.

Zamieszkałej za granicą osobie lub firmie położonej tamże wolno udzielić kredytu opiewającego w koronach tylko za zgodą Banku austriacko-węgierskiego. Zgoda taka nie jest wymagana przy przedłużaniu kredytów, udzielonych już przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 11

Kto wywozi towary lub papiery wartościowe wartości ponad 300 koron zagranicę, jest obowiązany oddać równowartość w walucie kraju przeznaczenia przesyłki wywożonej natychmiast po jej nadejściu do rąk firmy, należącej do Centrali

dewiz, jeżeli wyjątkowo z ważnych przyczyn nie został od tego obowiązku zwolnionym przez Bank austriacko-węgierski. Dla odprawienia z urzędu cłowego towarów wywożonych należy dostarczyć oświadczenia, wystawionego lub podpisanego także przez Bank austriacko-węgierski, a poświadczającego, że z jedną z firm, należących do Centrali dewiz, zawarto układ o dostawienie waluty.

§ 12

Minister skarbu może pozwolić na wyjątki od postanowień tego rozporządzenia.

O ile od ograniczających przepisów tego rozporządzenia ma być wolnym obrót wymiany pieniędzy, będzie postanawiał Bank austriacko-węgierski dla każdej firmy stosownie do wskazówek Ministra skarbu.

W obrocie przekazów pocztowych, pobran pocztowych i takichże zleceń, obowiązują osobne postanowienia

§ 13

Kto działa wbrew zakazowi wywozu, zawartemu w §§ 8. i 8. a tego rozporządzenia, będzie karany według postanowień ustawy skarbowo-karnej. Obok kary ustawowej należy zawsze orzec także przepadek wartości, stanowiących przedmiot karygodnego czynu. Połowę wartości przedmiotów, uznanych za przepadek, wyda się jako wynagrodzenie tym osobom, które zasłużyły się przez doniesienie albo odkrycie usterki skarbowej.

Za przekroczenia wszystkich innych postanowień tego rozporządzenia, tudzież za obejścia tego rozporządzenia przez nadużycie ruchu pocztowego, o ile w myśl innych przepisów nie powinno nastąpić surowsze ukaranie, będą karali władze polityczne grzywnami do 20.000 K albo aresztem do 6 miesięcy; takiej samej karze podlega ten, kto podlegające ukaraniu przez władze polityczne przekroczenie tego rozporządzenia popełnić usiłuje, do jego popełnienia namawia albo przy niem współdziała. Przy przekroczeniach rozmyślnych należy z reguły orzec karę aresztu, dalej można orzec przepadek przedmiotów, do których się odnosi czyn karygodny

Jeżeli przekroczenie tego rozporządzenia popełniono w wykonywaniu przemysłu, to obok kary ustawowej można orzec także utratę uprawnień przemysłowego.

Obywateli krajów austriackich można ścigać za przekroczenie tego rozporządzenia także wtedy,

jeżeli popełnili przekroczenie przy wykonywaniu tutejszokrajowego przemysłu handlowego w krajach węgierskiej świętej korony, w Bośni albo Hercegowinie lub zagranicą.

§ 14.

Do zagranicy w rozumieniu tego rozporządzenia nie należy zaliczać krajów węgierskiej świętej korony oraz krajów Bośni i Hercegowiny.

§ 15.

Rozporządzenie to wchodzi w życie w dniu ogłoszenia. Zarazem traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 19. grudnia 1916. Dz. u. p. Nr. 421.

Schauer wtr.

Wimmer wtr.

Wieser wtr.

Gayer wtr.

224.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych z dnia 19. czerwca 1918,

w sprawie rozszerzenia obszaru urzędowego komisaryatu policji w Wiener-Neustadt.

Na zasadzie zatwierdzonych Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1850 zasad organizacyi władz policyjnych rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Oznaczony rozporządzeniem Ministra spraw wewnętrznych z dnia 28. lutego 1918, Dz. u. p. Nr. 84, obszar urzędowy komisaryatu policji w Wiener-Neustadt z ustanowionym w tymże rozporządzeniu rzeczowym zakresem działania rozszerza się na gminę Kottlingbrunn w powiecie politycznym Baden.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie dnia 1. września 1918.

Gayer wtr.